Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

2. června 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Doručování soudních a mimosoudních písemností – Nařízení (ES) č. 1393/2007 – Článek 5 – Překlad písemnosti – Hrazení nákladů na překlad žadatelem – Pojem ‚žadatel' – Doručování soudních písemností vedlejším účastníkům z podnětu soudu, kterému byla věc předložena"

Ve věci C-196/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunalul Ilfov (soud prvního stupně pro Ilfov, Rumunsko) ze dne 4. února 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 26. března 2021, v řízení

SR

proti

EW,

za přítomnosti:

FB,

CX,

IK,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení J. Passer, předseda senátu, N. Wahl a M. L. Arastey Sahún (zpravodajka), soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za EW S. Dumitrescu, avocată,

* Jednací jazyk: rumunština.

– za rumunskou vládu E. Gane, L.-E. Baţagoi a A. Wellman, jako zmocněnkyněmi,

– za francouzskou vládu A.-L. Desjonquères a N. Vincent, jako zmocněnkyněmi,

– za maďarskou vládu Z. Biró-Tóth a M. Z. Rouchaud-Joëtem, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi A. Biolanem a S. Noëm, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech („doručování písemností“) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 (Úř. věst. 2007, L 324, s. 79).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi SR a EW ve věci rozvodu jejich manželství vzájemnou dohodou, jakož i přiznání a výkonu rodičovské zodpovědnosti ve vztahu k jejich nezletilému dítěti.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 2 až 4 odůvodnění nařízení č. 1393/2007 znějí:

„(2) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje zdokonalení a urychlení zasílání soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech.

(3) Rada vypracovala na základě aktu ze dne 26. května 1997 Úmluvu o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech a doporučila ji členským státům k přijetí v souladu s jejich ústavními pravidly. Tato úmluva nevstoupila v platnost. Měla by být však zajištěna návaznost na výsledky jednání o uzavření úmluvy.

(4) Dne 29. května 2000 přijala Rada nařízení (ES) č. 1348/2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech [Úř. věst. 2000, L 160, p. 37; Zvl. vyd. 19/01, s. 227]. Podstatný obsah uvedeného nařízení vychází z uvedené úmluvy.“

4 Článek 2 tohoto nařízení stanoví:

„1. Každý členský stát určí úřední osoby, orgány nebo jiné osoby (dále jen „odesílající subjekty“) příslušné k zasílání soudních nebo mimosoudních písemností, které mají být doručeny v jiném členském státě.

2. Každý členský stát určí úřední osoby, orgány nebo jiné osoby (dále jen „přijímající subjekty“) příslušné k přijímání soudních nebo mimosoudních písemností z jiného členského státu.

[…]“

5 Článek 5 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Odesílající subjekt, kterému žadatel odešle písemnost k zaslání, upozorní žadatele na to, že adresát může odmítnout písemnost přijmout, pokud není v jednom z jazyků stanovených v článku 8.

2. Žadatel nese veškeré náklady na překlad před zasláním písemnosti, aniž je dotčeno jakékoliv případné následné rozhodnutí soudu nebo příslušného orgánu o hrazení těchto nákladů.“

6 Článek 8 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Přijímající subjekt vyrozumí adresáta pomocí jednotného formuláře uvedeného v příloze II o tom, že může odmítnout přijetí doručované písemnosti v okamžiku jejího doručení nebo že může vrátit písemnost přijímajícímu subjektu do jednoho týdne od doručení, pokud není vyhotovena v jednom z následujících jazyků nebo k ní není připojen překlad do některého z těchto jazyků:

a) jazyk, kterému adresát rozumí, nebo

b) úřední jazyk přijímajícího členského státu nebo v případě, že v daném členském státě je několik úředních jazyků, úřední jazyk nebo jeden z úředních jazyků místa doručení.“

Rumunské právo

7 Článek 61 Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (zákon č. 134/2010, občanský soudní řád) ze dne 1. července 2010 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 247 ze dne 10. dubna 2015) stanoví:

„1. Každá osoba, která na tom má právní zájem, může vstoupit do řízení probíhajícího mezi původními účastníky řízení.

[…]

3. Účastenství je vedlejší, má-li podpořit obranu pouze jednoho z účastníků řízení.“

8 Článek 64 tohoto zákona stanoví:

„1. Soud doručí účastníkům řízení návrh na vstup vedlejšího účastníka do řízení a kopie písemností připojených k tomuto návrhu.

2. Po vyslechnutí vedlejšího účastníka a účastníků řízení soud rozhodne o přípustnosti vedlejšího účastenství odůvodněným rozhodnutím.

[…]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

9 SR je matkou a EW otcem nezletilého dítěte.

10 Ke dni, který nebyl upřesněn v předkládacím rozhodnutí, podali SR a EW k Judecătoria Buftea (soud prvního stupně v Buftea, Rumunsko) návrh, kterým se domáhaly rozvodu svého manželství, jakož i úpravy rodičovské odpovědnosti ke svému dítěti a stanovení podmínek výkonu této odpovědnosti.

11 Rozsudkem ze dne 4. července 2016 tento soud rozhodl o rozvodu manželství SR a EW vzájemnou dohodou. Stanovil rovněž bydliště dítěte v místě bydliště matky a rozhodl, že rodičovská odpovědnost bude vykonávána společně oběma rodiči, zajištěním zachování osobních vazeb mezi otcem a dítětem v souladu s plánem návštěv. Uvedený soud kromě toho uložil EW povinnost platit výživné ve prospěch dítěte.

12 EW a SR podali proti tomuto rozsudku odvolání k předkládajícímu soudu, Tribunalul Ilfov (soud prvního stupně pro Ilfov, Rumunsko).

13 EW navrhuje zrušení uvedeného rozsudku z důvodu nepříslušnosti soudu a podpůrně jeho částečnou změnu, pokud jde o místo bydliště dítěte a placení výživného na toto dítě.

14 SR se domáhá výlučného výkonu rodičovské zodpovědnosti, zrušení plánu návštěv ve prospěch EW, změny stanovené výše výživného, které má platit EW, jakož i nového rozdělení nákladů řízení.

15 Dne 5. července 2018 podali FB, CX, a IK, kteří jsou bratrem, sestrou a dědem z otcovy strany dítěte, návrh na vstup do řízení v postavení vedlejších účastníků na podporu EW. Tito vedlejší účastníci řízení mají své bydliště ve Francii.

16 Usnesením ze dne 15. září 2020 předkládající soud za účelem rozhodnutí o přípustnosti těchto návrhů na vstup vedlejších účastníků do řízení rozhodl, že SR a EW jsou povinni zajistit překlad do francouzského jazyka předvolání k soudu vydaných tímto soudem za účelem jejich doručení FB, CX a IK v souladu s ustanoveními nařízení č. 1393/2007.

17 SR a EW odmítli uhradit náklady spojené s překladem těchto procesních písemností do francouzského jazyka, jelikož měli za to, že je na předkládajícím soudu, aby nesl náklady na tento překlad. Tito účastníci řízení tvrdí, že předkládající soud musí být pro účely čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007 považován za „žadatele“.

18 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že pojem „žadatel“ ve smyslu článku 5 nařízení č. 1393/2007 se nemůže vztahovat na soud. Má totiž za to, že soud může jednat pouze jako odesílající subjekt ve smyslu čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení nebo jako přijímající subjekt ve smyslu čl. 2 odst. 2 tohoto nařízení. V projednávaném případě jedná předkládající soud podle něj jako odesílající subjekt příslušný k zaslání dotčených soudních písemností za účelem jejich doručení v jiném členském státě, a sice ve Francii.

19 Předkládající soud má za to, že z čl. 5 odst. 1 uvedeného nařízení vyplývá, že pojem „žadatel“, stejně jako pojem „adresát“, jsou zjevně vyloučeny z obsahu pojmů „odesílající subjekt“ a „přijímající subjekt“. Vzhledem k tomu, že předkládající soud je ve věci v původním řízení odesílajícím subjektem, nelze jej tudíž podle něj považovat za žadatele.

20 Podle tohoto soudu je žadatelem ve smyslu nařízení č. 1393/2007 osoba, která podala návrh a má právní zájem na tom, aby bylo doručení provedeno v souladu s tímto nařízením, aby mohlo být ukončeno soudní řízení. V projednávané věci se podle něj jedná o SR a EW, jelikož každý z těchto účastníků řízení podal odvolání k předkládajícímu soudu, a má tedy v zásadě právní zájem na tom, aby odvolací řízení mohlo být ukončeno.

21 Za těchto okolností se Tribunalul Ilfov (soud prvního stupně pro Ilfov) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„V případě, že soud v občanskoprávním řízení nařídí předvolání vedlejších účastníků, je ‚žadatelem' ve smyslu článku 5 nařízení č. 1393/2007 soud členského státu, který se rozhodne předvolat vedlejší účastníky, anebo účastník řízení probíhajícího před tímto soudem?"

K předběžné otázce

K přípustnosti

22 Rumunská vláda má za to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná, jelikož popis skutkového rámce provedený předkládajícím soudem neumožňuje zjistit, zda otázka nezbytnosti překladu procesní písemnosti, a v důsledku toho otázka úhrady s ním souvisejících nákladů, konkrétně vyvstává ve věci v původním řízení.

23 Předkládající soud zejména neuvádí, zda již došlo k doručení obsílek vedlejším účastníkům a zda je tito účastníci odmítli přijmout z důvodu, že nebyly vyhotoveny v jazyce, kterému rozumí, nebo kterému by rozumět měli. Pokud tomu tak není, otázka položená předkládajícím soudem je hypotetická, a v důsledku toho nepřípustná.

24 Tato vláda poznamenává, že Soudní dvůr již měl příležitost upřesnit, že v souladu s čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 přísluší odesílajícímu subjektu upozornit žadatele na nebezpečí případného odmítnutí adresáta přijmout písemnost, která není vyhotovena v jednom z jazyků uvedených v článku 8 tohoto nařízení. Nicméně podle rozsudku ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, bod 35) platí, že žadateli přísluší, aby rozhodl, zda je třeba dotčenou písemnost nechat přeložit, přičemž mimoto nese nálady na překlad v souladu s čl. 5 odst. 2 téhož nařízení.

25 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 21. prosince 2021, Euro Box Promotion a další, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 a C-840/19, EU:C:2021:1034, bod 139 a citovaná judikatura).

26 Kromě toho vzhledem k duchu spolupráce, kterým se řídí vztahy mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem v rámci řízení o předběžné otázce, nemá nedostatek některých výchozích zjištění vnitrostátního soudu nutně za následek nepřípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné

otázce, pokud je Soudní dvůr navzdory těmto nedostatkům na základě skutečností, které vyplývají ze spisu, toho názoru, že může předkládajícímu soudu poskytnout užitečnou odpověď (rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Reliantco Investments a Reliantco Investments Limassol Sucursala Bucureşti, C-500/18, EU:C:2020:264, bod 42 a citovaná judikatura).

27 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že Soudní dvůr disponuje dostatečnými poznatky, které mu umožní podat předkládajícímu soudu užitečnou odpověď. Je totiž třeba uvést, že z písemného vyjádření, které předložil Soudnímu dvoru EW, vyplývá, že předkládající soud již v průběhu roku 2019 doručil vedlejším účastníkům procesní písemnosti, které tito vedlejší účastníci podle nařízení č. 1393/2007 odmítli přijmout z důvodu, že tyto písemnosti byly sepsány v rumunském jazyce. Vzhledem k tomu, že neovládali tento jazyk, požádali o přijetí uvedených procesních písemností přeložených do francouzského jazyka.

28 Tyto skutečnosti uvedené EW tedy v případě potřeby umožňují doplnit skutkový rámec popsaný předkládajícím soudem, a tím podporují domněnku relevance, která se vztahuje na položenou otázku, a tím vylučují, aby tato otázka mohla být považována za hypotetickou.

29 Za těchto okolností je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přípustná.

K věci samé

30 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že soud, který nařídí zaslání soudních písemností třetím osobám, které podaly návrh na vstup do řízení v postavení vedlejších účastníků, musí být považován za „žadatele“ ve smyslu tohoto ustanovení.

31 Úvodem je třeba připomenout, že podle tohoto ustanovení žadatel nese veškeré náklady na překlad před zasláním písemnosti, aniž je dotčeno jakékoliv případné následné rozhodnutí soudu nebo příslušného orgánu o hrazení těchto nákladů.

32 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že nařízení č. 1393/2007 neobsahuje žádnou definici pojmu „žadatel“.

33 V případě, že neexistuje taková definice, je třeba vykládat čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007 s ohledem na jeho kontext, jakož i cíle sledované nařízením č. 1393/2007 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, bod 28, jakož i obdobně, pokud jde o nařízení č. 1348/2000, rozsudek ze dne 8. května 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, bod 45). Informace relevantní pro výklad ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout historie jeho vzniku (rozsudek ze dne 10. prosince 2018, Wightman a další, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 47 a citovaná judikatura).

34 Pokud jde zaprvé o kontextuální a historický výklad čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení, je třeba konstatovat, že samotné znění tohoto ustanovení rozlišuje mezi žadatelem, který nese případné náklady na překlad před zasláním písemnosti, a soudem nebo příslušným orgánem, jemuž byla věc předložena v odesílajícím členském státě, který může přijmout případné pozdější rozhodnutí o hrazení těchto nákladů.

35 Toto rozlišování mezi žadatelem a vnitrostátním soudem, jemuž byla věc předložena, vyplývá rovněž z judikatury Soudního dvora týkající se nařízení č. 1393/2007, zejména z rozsudku ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, body 41 až 43), v němž Soudní dvůr

zdůraznil, že přísluší vnitrostátnímu soudu, jemuž byla věc předložena v odesílajícím členském státě, aby rozhodl o otázkách meritorní povahy, jelikož jde o otázky, které jsou mezi žadatelem a adresátem aktu sporné, a uvedený soud musí dbát na to, aby byla příslušná práva dotčených účastníků, a sice žadatele a adresáta, chráněna vyváženým způsobem.

36 Podobné rozlišování vyplývá z usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, bod 75), ve kterém Soudní dvůr zvažoval možnost, že před zahájením doručování písemnosti soud, kterému byla věc předložena, provede první předběžné posouzení jazykových znalostí adresáta za účelem určení, po dohodě s žadatelem, zda je třeba vyhotovit překlad písemnosti, či nikoliv.

37 Je třeba rovněž uvést, že čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 činí stejné rozlišení jako bod 34 tohoto rozsudku, když stanoví, že odesílající subjekt upozorní žadatele na to, že adresát může odmítnout zaslanou písemnost přijmout, pokud není vyhotovena v jednom z jazyků stanovených v článku 8 tohoto nařízení. Odesílajícími subjekty jsou totiž podle čl. 2 odst. 1 uvedeného nařízení úřední osoby, orgány nebo jiné osoby příslušné k zasílání soudních nebo mimosoudních písemností, které mají být doručeny v jiném členském státě. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v projednávaném případě jedná předkládající soud jako odesílající subjekt.

38 Kromě toho z bodu 4 odůvodnění nařízení č. 1393/2007 vyplývá, že podstatný obsah nařízení č. 1348/2000, které bylo zrušeno nařízením č. 1393/2007, vycházel z úmluvy přijaté na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech Evropské unie, přijaté aktem Rady Evropské unie ze dne 26. května 1997 (Úř. věst. 1997, C 261, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 55).

39 Důvodová zpráva k této úmluvě (Úř. věst. 1997, C 261, s. 26; Zvl. vyd. 19/01, s. 55), která je relevantní pro výklad nařízení č. 1393/2007 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2015, Tecom Mican a Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, bod 40, jakož i obdobně, pokud jde o nařízení č. 1348/2000, rozsudek ze dne 8. května 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, bod 53), podporuje výklad čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007 v tom smyslu, že náklady na překlad písemnosti nemůže nést soud, kterému byla věc předložena.

40 Komentář k čl. 5 odst. 2 uvedené úmluvy, jehož znění je v podstatě totožné se zněním čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007, který je obsažen v uvedené důvodové zprávě, totiž upřesňuje, že „výraz „žadatel“ se ve všech případech vztahuje na účastníka řízení, který má právní zájem na zaslání písemnosti. Nemůže se tudíž jednat o soud“ *(neoficiální překlad)*.

41 Za těchto okolností z kontextuálního a historického výkladu čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007 vyplývá, že pokud soud nařídí zaslání soudních písemností třetím osobám, které podaly návrh na vstup do řízení v postavení vedlejších účastníků, nelze tento soud považovat za „žadatele“ ve smyslu tohoto ustanovení za účelem úhrady případných nákladů na překlad před zasláním těchto písemností.

42 Zadruhé je toto zjištění podpořeno teleologickým výkladem nařízení č. 1393/2007.

43 Soudní dvůr již měl totiž příležitost upřesnit, pokud jde o cíle nařízení č. 1393/2007, že cílem tohoto nařízení je zavést, jak vyplývá z bodu 2 jeho odůvodnění, mechanismus doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v Unii za účelem zajištění řádného fungování vnitřního trhu. Za účelem vylepšení účinnosti a rychlosti soudních řízení a zajištění řádného výkonu spravedlnosti tak uvedené nařízení stanoví zásadu přímého

zasílání soudních a mimosoudních písemností mezi členskými státy (rozsudek ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, body 29 a 30, jakož i citovaná judikatura, a usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, body 47 a 48).

44 Za těchto podmínek Soudní dvůr rovněž rozhodl, že je třeba vykládat nařízení č. 1393/2007 tak, aby byla v každém konkrétním případě zajištěna spravedlivá rovnováha mezi zájmy žadatele a zájmy adresáta písemnosti prostřednictvím sladění cílů efektivity a rychlosti zasílání procesních písemností s požadavkem zajistit dostatečnou ochranu práva adresátů těchto písemností na obhajobu (rozsudek ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, bod 33 a citovaná judikatura, jakož i usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, bod 51).

45 Soudní dvůr kromě toho uvedl, že i když je zásadní, aby k tomu, aby adresát písemnosti mohl účinně vykonat právo na obhajobu, byl dotčený dokument vyhotoven v jazyce, kterému rozumí, žadatel nesmí trpět negativními důsledky odmítnutí přijmout nepřeloženou písemnost, které je vedeno pouze snahou způsobit průtahy v řízení a je zjevně zneužívající povahy, když je prokázáno, že její adresát zná jazyk, v němž je uvedená písemnost vyhotovena. Je tedy věcí soudu, před kterým probíhá spor v odesílajícím členském státu, aby co nejlépe chránil zájmy všech účastníků řízení zejména tím, že posoudí všechny přesvědčivé skutkové okolnosti a důkazy, které konkrétně prokazují jazykové znalosti adresáta (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, body 78 a 79)

46 Výklad, podle kterého musí být soud, jemuž byla v odesílajícím státě předložena věc, považován za žadatele ve smyslu čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007, by přitom narážel na povinnost tohoto soudu zaručit spravedlivou rovnováhu mezi zájmy žadatele a adresáta písemnosti. Dodržení takové povinnosti totiž nutně s sebou nese, že orgán, který má tuto povinnost, se musí nacházet v nestranném postavení ve vztahu k zájmům žadatele a adresáta. Z toho vyplývá, že tento orgán nelze zaměňovat s jednou z těchto zúčastněných osob, a sice se žadatelem.

47 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1393/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud soud nařídí zaslání soudních písemností třetím osobám, které podaly návrh na vstup do řízení v postavení vedlejších účastníků, nelze tento soud považovat za „žadatele“ ve smyslu tohoto ustanovení.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původních řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporům probíhajícím před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

Článek 5 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech („doručování písemností“) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud soud nařídí zaslání soudních písemností třetím osobám, které podaly návrh na vstup do řízení

v postavení vedlejších účastníků, nelze tento soud považovat za „žadatele“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Podpisy.